

JETSKE VAN DEN ELSEN

‘DAT EEN RELATIE VANZELF GAAT IS GROTE ONZIN!’

Ze is succesvol in haar werk, heeft een leuke man en kinderen en ook nog tijd om haar vriendinnen te zien. Maar het komt presentatrice JETSKE VAN DEN ELSEN (40) niet aanwaaien.

‘IK REAGEER PRIMAIR, DAT KAN WELEENS ONHANDIG ZIJN’

Doe ik het wel goed als moeder? Die vraag stel ik mezelf geregeld. Moeder zijn is geweldig. Ik voel zo veel trots en liefde als ik naar mijn mannen kijk. Maar opvoeden vind ik - net als elke ouder - soms lastig. Nu ze groter worden, moet ik veel meer kijken wat past bij hun karakter. Op gevoel handelen kan niet meer nu ze baby-af zijn. Tijd is ook zo'n heftig dilemma nu ik ouder word. Tijd gaat op aan werk, gezin, sociaal leven. Er lijkt wel een versnellingsfactor op te treden. Ik neem me voor iets te doen met een dierbare vriendin en een half jaar later is het nog niet gebeurd. Dat frustrert me, dus heb ik me voorgenomen om scherper naar het leven te kijken. Wat wil ik allemaal nog doen? In die onrust probeer ik niet te veel mee te gaan, maar die lange reis met ons gezin in een camper moet er toch echt eens van komen.

Voordat we Kees en Guus kregen, hebben we over land, via Syrië, een reis naar Jordanië gemaakt. Nog in de tijd van die Deense cartoons, waar Syrië zo heftig op reageerde. 'O, dat moet je niet doen. Jullie lijken net Denen, dan ben je doelwit', waarschuwde iedereen. 'Welcome to my country', hoorden we elke dag, ook in Syrië. Overal werden we uitgenodigd. Reizigers worden ontvangen als familie. Orthodoxe christenen en moslims leefden naast elkaar, in mijn ogen zag het er heel vreedzaam uit. Zo'n mooie ervaring. In al die steden waar ik geweest ben, rijden nu tanks. Ze schieten alles kapot. Het hele land is veranderd; de schoonheid is weg. Kinderen moeten vluchten naar een kamp. Ze moeten alles achterlaten. Dat het nu een puinzooi is, vind ik moeilijk om te zien. Niet alleen omdat ik weet hoe mooi het daar was, ook omdat ik nu zelf moeder ben. Ik vind het fijn dat ik me kan inzetten voor War Child. Kinderen horen niet in een oorlog op te groeien, in angst te leven, wantrouwend te zijn. Een kind hoort zelfvertrouwen te krijgen. War Child zorgt ervoor dat kinderen in een veilige omgeving aan een vreed-

OVER JETSKÉ
Jetske van den Elsen maakt al twaalf jaar programma's voor de NCRV. Ze presenteert De rijdende rechter en de BZT show. Daarvoor werkte ze bij Stadsomroep Utrecht, SBS6, RTL 4 en maakte voor de NTR Het klokhuis. Jetkse kennen we verder van Willem Wever, Missie Kilimanjaro, Buya, Bijna beroemd, Korte lontjes, Dames en heren Van Oranje en Van den Elsen wacht op antwoord. Sinds 2003 is ze kinderambassadeur van War Child. Samen met Henk heeft ze twee zonen, Kees (5) en Guus (3).

zame toekomst kunnen bouwen. Soortgelijke projecten heb ik een aantal jaar terug bezocht in Bosnië; zo bijzonder om te zien dat het werkt! Toen Marco Borsato mij tien jaar geleden vroeg eens langs te komen omdat War Child een kinderambassadeur zocht, aarzelde ik ook geen moment. Zo kan ik een klein steentje bijdragen.

Henk en ik zijn lange tijd zonder kinderen samen geweest. Dat was een bewuste keuze. Dertien jaar zijn we nu bij elkaar en pas na zeven jaar kregen we onze eerste zoon. Als je kinderen krijgt, legt dat best een druk op de relatie. Wij hebben al zo veel samen gedaan, zo veel gereisd, dat maakt dat we een rustig gevoel behouden. Oké, het is nu anders en druk met heel kleine kinderen, maar de basis zit goed. We accepteren elkaars nukken. Henk kent alle kanten van mij; ik die van hem. En nog steeds zijn we samen. Dat geeft een veilig gevoel. Is heel bijzonder. Natuurlijk erger ik me soms ook aan hem. Ik zou hem graag veranderen (lacht). Ik ben ook maar een mens. Henk is chaotisch; ik ben van de orde en structuur. Het kan een enorme troep in huis zijn. Soms zet ik me eroverheen; ruim ik de hele klerezooi op. Een andere keer ontplof ik als ik thuiskom van mijn werk. Mijn ongeduld is voor hem niet leuk. Ik reageer primair, dat kan weleens onhandig zijn. Het zou beter zijn als ik een pas op de plaats maak. We kunnen kibbelen, zeker als we het druk hebben. 'Zullen we stoppen? Wijntje?' zeggen we dan al snel.

Liefde op het eerste gezicht was het niet. Hij woonde in Amsterdam, ik in Utrecht. In de kroeg kwamen we elkaar tegen. We spraken af te mailen. Dat was zo waanzinnig spannend. Ik had niet eens een computer, checkte de mail bij mijn ouders die om de hoek woonden. Door onze mailwisseling ben ik verliefd geworden. We wilden elkaar weer zien. Ik was bang dat we de magie zouden verpesten door elkaar te zien. Het was niet zo. Wel miste ik in het begin die lange e-mails. Ik heb er een boekje van gemaakt en soms lees ik ze terug. Supermooi! Ik kan me niet voorstellen dat ik ooit met iemand anders zal zijn. Er zullen vast mannen zijn met wie ik ook een relatie kan hebben, maar wat ik met Henk heb, zal ik niet snel opgeven.

Allebei onze ouders zijn nog bij elkaar. Na al die jaren zitten er ook wel deukjes in hun huwelijk, maar ze zijn er uitgekomen. Ze zijn goede voorbeelden. Je haakt gewoon niet af, heb ik van mijn ouders meegerekregen. In de jaren 70 - de tijd dat je elkaar vrijliet - hebben ze ook weleens op het punt gestaan uit elkaar te gaan. Ach, er zijn altijd kanten aan je partner die je anders wilt zien. Dat kom je bij een ander ook weer tegen.

Als Henk in het buitenland is voor zijn werk als fotograaf, skypen we. Hij eet op zo'n manier geregeld met ons mee. Laptop op tafel, Skype aan. Alles komt dan aan bod: het eten, verjaardagsfeestjes, grapjes, school en werk. Ook al is hij duizenden kilometers verderop. Zo'n uitstapje naar de andere kant van de wereld is dan helemaal niet meer zo'n probleem. We houden dagelijks contact. Onregelmatig werk, reises naar het buitenland, het hoort bij ons. Als je dan kinderen krijgt, moet je afspraken maken. Het loopt hartstikke goed, gelukkig zonder al te veel oppas. >

‘VIA SKYPE EET HENK MET ONS MEE ALS HIJ IN HET BUITENLAND IS’

Mijn ouders springen ook vaak bij, ze zijn dol op onze kinderen. Bijna een soort van verliefdheid. Ik geniet ervan als mijn vader Stratego speelt met Kees. Dat deed hij ook altijd met mij. Of als mijn moeder met ze schildert in haar atelier. Leuk dat wij kinderen hebben gekregen en mijn ouders daardoor grootouders zijn geworden. Het idee van familie wordt daardoor bijzonder.

Een dikke week alleen met de kinderen zijn, heeft wel wat. Ik red het wel. Dat we elkaar die ruimte kunnen geven, is prettig. Dromen verzanden zo niet. Reizen vind ik belangrijk. Door andere dingen te zien, besef ik meer hoe de wereld in elkaar zit. Wat de media ons laten zien is maar een klein stukje van de werkelijkheid, soms ook heel vertekend. Mijn kinderen wil ik meegeven dat het echt niet overal zo is als in Amsterdam.

Ik heb een tv-project in Zuid-Afrika en Gabon gedaan voor het Wereld Natuur Fonds. Achter elkaar, dat was best veel, maar ik had het niet willen missen. Die reis was indrukwekkend. In beide landen lieten we het werk van een ranger zien, gingen we met ze mee. Helden zijn het. 21 dagen per maand zitten ze in de jungle, leven in hutjes en zijn ze verstoken van alles. Ze kammen de bush uit op dode (roof)dieren, stropers en helpen de inheemse bevolking. Een mes om een begaanbare weg te kappen en een zaklamp: dat is de enige bescherming die ze hebben. Eenmaal op pad werd ik onderdeel van de natuur. Drie uur lang liepen we door de bush waar ook slangen, neushoorns en olifanten leven. Er was nog nooit een mens geweest. Mijn levendige fantasie moest ik uitzetten; achter elke struik zag ik een leeuw. Angst zit in je hoofd, dat moet je loslaten. Voordat ik die houding had, was het een uur verder. Dat de satelliettelefoon bijna leeg was, hielp ook niet echt. Geniet nu maar van dit moment, dit maak je nooit meer mee, sprak ik mezelf streng toe. Die overwinning was de mooiste ervaring van de hele reis.

Presenteren is op mijn pad gekomen. Na de havo deed ik met een vriendin auditie bij Dick Hauser. Hij

De rijdende rechter wordt vervolgd is een serie waarin Jetske terugkijkt op twee à drie zaken die in De rijdende rechter zijn behandeld. Ze gaat op bezoek bij mensen om te zien hoe de zaken er nu voor staan na de uitspraak van Meester Visser. Vanaf dinsdag 28 mei op Nederland 1.

vroeg onervaren acteurs. Ik speelde in een heel zwaar stuk; snapte er niet veel van, maar vond het rete interessant. Daarna werd ik aangenomen op de theaterschool. Zo, en wat nu, dacht ik na mijn afstuderen. Of toneelspelen nu echt mijn passie was, ik weet het niet. Televisie-maken vond ik altijd al leuk. Tijdens mijn opleiding werkte ik bij Stadsomroep Utrecht. Dat vond ik zo leuk dat ik daarmee graag verder wilde, mijn eerste klus was een reisprogramma voor SBS6. Ik pak kansen, ga ervoor. Ik ben ambitieus, zet mijn tanden in een project. Van de Franse slag hou ik niet. Ik vind het fijn om dingen goed te doen, er voldoening uit te halen. Ik wil blijven leren. In de allereerste aflevering van *Van den Elsen wacht op antwoord* onderzochten we de werking van antirimpelcrème. Werkt het niet echt of werkt het echt niet? Naar die nuance zochten we. Het werkt niet, dermatologen waren hier zeker van. Mag je dan liegen in een reclame, was de tweede vraag. De reclamecodecommissie stelde mij tot twee keer toe in het gelijk. De pers pakte mijn onderzoek op. Opeens zat ik bij *Pauw & Witteman*. Oké, dit is wel heel bijzonder, besefte ik toen pas. Zeker, de potjes vliegen nog steeds over de toonbank. Maar wel fijn om te weten dat je echt geen extreem dure crème hoeft te kopen; rimpels smeer je er sowieso niet mee weg!

‘Wat een jongen kan, kan een meisje ook, misschien wel beter’, die leus hing thuis op de wc. Die leuzen zaten als een mantra in mijn hoofd. Als ik zei: ‘Mam, ik wil dierenartsassistente worden’, antwoordde zij: ‘Misschien moet je dierenarts worden, dat is veel leuker.’ Mijn moeder was een enorme feministe. Ze ging naar het vrouwencafé, stond voorop bij demonstraties. Ze had duidelijk een mening. Van haar mochten mijn zus en ik op elke sport, als we ook maar een vechtsport deden. Zelfverdediging vond zij belangrijk voor een meisje. Vooral mijn moeder stimuleerde ons om te leren. Ze was naar kostschool geweest en belandde daarna in de verpleging. Mijn moeder had graag gestudeerd. Op latere leeftijd heeft ze dat alsnog gedaan. Ze heeft haar dromen waargemaakt, is naar de kunstacademie gegaan en

TEKST: INGRID SPELT, BEELD: STEFF NAGEL, STYLING: BRIGITTE KRAMER, VISAGIE: JAN@HOUSE OF ORANGE

maakt al jaren prachtige schilderijen. Mijn moeder wilde graag opvallen Ze liep in zelfgemaakte Holly Hobbie-jurken; van die lagen met een broek eronder, twee verschillende oorbellen in. Op de ramen van ons huis had ze bloemen geschilderd. Op mijn kamerraam een zonnebloem. ‘Ow, woon jij in dát huis’, riepen vriendjes als ik over thuis vertelde. Volgens mijn moeder liep ik weleens een paar meter achter haar als ze op straat zong of huppelde. Nu vind ik het geweldig dat mijn moeder zo haar eigen pad volgt. Dat maakt haar heel bijzonder, maar als jong meisje schaamde ik me daar soms ook voor. Als kind wilde ik helemaal niet opvallen.

Mijn moeder bleef zichzelf. Ze wilde zich onderscheiden, werkte ook fulltime als creatief therapeut. Dat allebei je ouders fulltime werkten, kwam toen niet vaak voor. Mijn vader werkte bij een Joodse Riagg. ‘Papa, werk jij nu al twintig jaar voor dezelfde baas?’ vroeg ik hem toen ik net afgestudeerd was, in de auto. Twintig jaar! Ik kreeg het Spaans benauwd van het idee in een harnas te moeten zitten. Ik voel snel een sleur. Mijn werk past ook zo ontzettend goed bij mij. Door die verschillende klussen blijft het spannend. Dit werk doe ik niet om in de schijnwerpers te staan. Als kind wilde ik al bij de groep horen en niet opvallen. Door mijn werk gebeurt dit wel. Maar geluk haal ik uit de bijzondere mensen die ik ontmoet, de plekken die ik bezoek, mijn lieve collega’s en vriendschappen.

Voor mijn vrienden maak ik tijd. Ik heb een aantal lieve, goede vriendinnen. We hebben het allemaal druk. Vrienden, man, kinderen, werk moeten naast elkaar kunnen bestaan. Valt er een onderdeel weg, dan is mijn leven niet compleet. Mijn vriendinnen ken ik al lang. We hebben veel met elkaar meegeemaakt. Met een aantal heb ik jarenlang in een studentenhuis gewoond. Een paar keer per jaar gaan we eropuit, vier dagen lekker samen. Eten en drinken is het enige wat we doen. En natuurlijk praten. Die tripjes zijn me enorm dierbaar! We nemen dan ook het leven en onze relaties door. Waarom lukt de ene relatie wel, mislukt de andere? Dat een relatie vanzelf gaat is grote onzin! Je moet naar elkaar kijken, naar elkaar blijven luisteren en tegelijkertijd dicht bij jezelf blijven. Wat zijn de dromen van de ander? Sta je daarbij in de weg? Wat wil jij? Kun je je partner de ruimte geven? Krijg jij genoeg ruimte? Soms is het bij ons ook even wat minder. Dat is dan zo. Het mooie verliezen we niet uit het oog. Dat komt wel weer. Uit elkaar groeien? Je bent er wel zelf bij. Klinkt verstandig hè? Ach, we doen we ook maar wat. <<